

בועז טל

הריכוי של ט'

גלריה גורדון

בועז טל

הריפוי של ט'

אוקטובר 2006

אוצר: אמון יריב

גלריה גורדון

בן יהודה 95

תל אביב 63401

טלפון: 3-5240323 (972)

פקס: 3-5240935 (972)

gordongl@netvision.net.il

www.gordongallery.co.il

תודות ל:

הם מדיי
מכללה ללימודי אמנות
רעננה

על הכריכה העברית:

פורטרט מחווה לאוקיף ושטיגליץ, 2004

על הכריכה האנגלית:

ההולכים, 2006

הפקה:

אדר הפקות בע"מ

הריפוי של ט'

בסדרת העבודות הריפוי של ט' בולט רצונו של בועז טל להניח לזמן לפעול את פעולתו. אלה תצלומים שאינם מבקשים להנציח רגע, אלא לתת לזמן לעבור על הבשר. אולי יפות לכאן מילותיו של אורי צבי: "גורר האדם רגליו במעט החומר הזה ששמו: גוף המזקין." גרירת רגליים היא תנועה שאינה מתכחשת לזמן. הצלם גורר רגליו או מעמידן למולו. מניח לגוף.

מאז החל לפעול בסוף שנות השבעים הציב טל גוף עבודות ייחודי וכולט בצילום הישראלי, אשר משפחתו עומדת במרכזו; זוהי זירת ההתרחשות וכאן נרמזות סצנות מרכזיות מתולדות האמנות. צילומיו של טל הממזגים בין דימויים קלאסיים ובין תיאטרון חובבים משפחתי, חושפים את פגיעותו ואת יופיו של התא המשפחתי. לא פעם מדובר בשמירה של איזון עדין בין הרמוניה לסכסוך, בין אירוטיות למלנכוליה.

בסדרה החדשה מתפרקת המשפחה לפרטים. זוהי התפרקות הנעשית בצעד אחד עם פירוקו של הגוף שנרמז בעבודות. ובכל זאת נוכל לראות בדיוקן הבודד של הגבר השוכב או הבת המתכוננת תמונה משפחתית. זהו דיוקן בודד המניח גם את קיום האחרים.

בתוך חלל הצילום הנדמה כמים שקועים, משחירים, ניתן לנוע באיטיות. אלו הן מחוותיו של הגוף: לעיתים תנועות מעודנות של נערה המהדקת ידיה אל אוזנה כעונדת עגיל, לעיתים זוהי גופניות בשרנית, הנכנית מתנועות כבדות ומלאות עוצמה. והגוף - זקן וצעיר, מוטל ומתרומם, חולה ובריא - נידון להיות הגוף החי. כאילו הכיל את הצו הכפול "עת ספוד ועת רקוד". הצילום של בועז טל מחייב חיים, אך כי אינו מתכחש לזמניותם. החיים ניכרים בכפות הרגליים, בפני האשה, בפירות המשחירים בקערה. הגוף הצעיר אינו זר לגוף המבוגר; הוא חולק אתו את החלל ואת התנועה.

הסדרה הנקראת הריפוי של ט' רומזת לסגולת הריפוי של האמנות. אך אין זו תרפיה שאמורה לשחרר רעלים, להביא לרגיעה. המרפא, אם ישנו, מתחולל באמצעות דבקות עיקשת בחיים, כמו במבט של זהבה (זהבה, המבט, 2000) שמוטח מול צופיו אך אינו זקוק לחמלה אלא תובע הכרה, ולמרות הכאב הוא חפץ חיים. כך, על אף שמה, זוהי סדרה נקייה מסמלים. אמנם דיוקן הנערה (פורטרט, מחווה לאוקיף ושטיגליץ, 2004) נוצר בעקבות תצלומי המפורסם של שטיגליץ ובו ידי אהובתו הציירת ג'ורג'יה אוקיף, אך הוא פורש ממנו לחיים משלו. ממש כפי שראש הנערה בצילום אחר נדמה לרגע כמרחף בחלל ובכל זאת נגלה כבשר ודם. הממד האלגורי שהיה נוכח מאוד בעבודות מוקדמות של טל נותר סמן הגבול של הסדרה. סמן שהוא אולי צלילית עורב על חוטי החשמל, דרוך כזקיף אך בה בעת אינו מחייב סימון ואינו מבשר דבר. הוא פורק את הסמל וחוזר לבשרו.

יערה שחורי

מיה, פורטרט של עלמה, 2003, Maya, Portrait of a Young Lady, 2003

בוועז טל

Boaz Tal

פורטרט של עלמה בצהוב, 1996, Portrait of a Young Lady in Yellow

פורטרט עצמי, 1992, Self-Portrait

זהבה, המבט, 2000, Zahava, The Gaze, 2000

ואניטאס, 2005, Vanitas

פּורטֶרֶט שֶׁל אִמָּה, 2002, אָמוֹס אַנְבָּר
Portrait of a Mother, 2002, Amos Anbar

Seated Figure, 2006, דמות יושבת

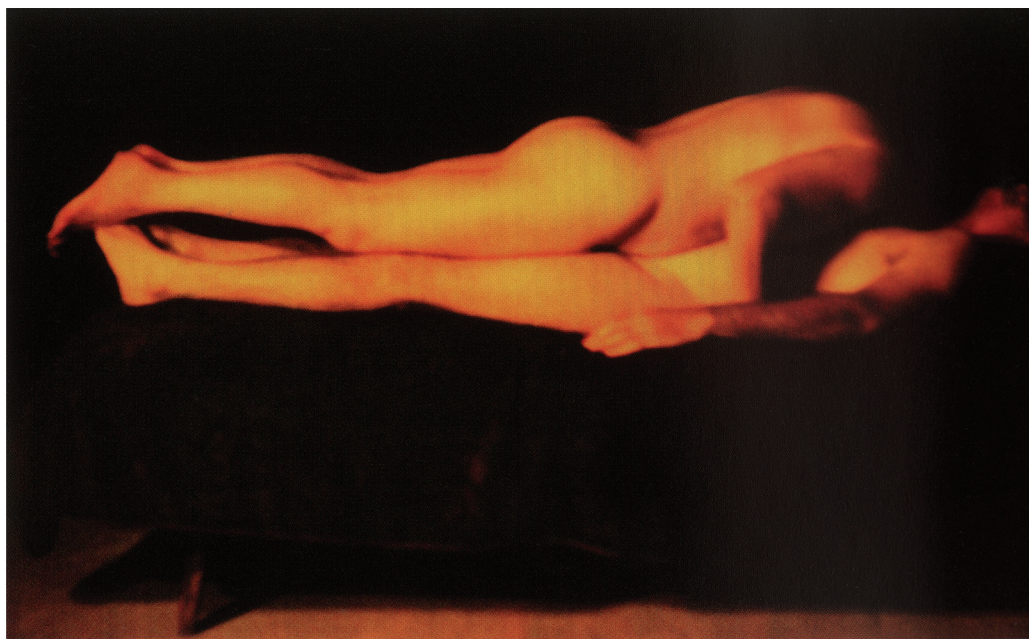
דמות, מחווה לגיאקומטי, 2003, Figure, Homage to Giacometti, 2003

Reclining Figure, Homage to Bacon, 2005, מחווה לבייקון, דמות שוכבת, ממוחזר

פורטרט עצמי, מתווה לגבר ואשה, בעקבות "החסד הרומי", 1998, Self-Portrait, Study of Male and Female, After "Caritas Romana", 1998

פורטרט עצמי, מתווה לגבר ואשה, הקומדיה האלוהית, 1998, Self-Portrait, Study of Male and Female, the Divine Comedy

אלגוריה של שליטה, 2004, Allegory of Dominance

החולכים, 2006, Those Who Go

דמות, 2002, Figure

ללא כותרת, 2002, Untitled

Notwithstanding the pain, it yearns for life. Thus, in spite of its title, the series is devoid of symbols. While the girl's portrait (Portrait, Homage to O'Keeffe & Stieglitz, 2004) pays homage to Stieglitz's famous photograph featuring the hands of his lover, painter Georgia O'Keeffe, Tal distances himself from his predecessor, reaching out for a life of its own, just as the girl's head in another photograph seems momentarily to be floating in space, but nevertheless is revealed as flesh and blood. The allegorical dimension strongly present in Tal's early works, remains the series' boundary marker; a sign which is possibly the silhouette of a crow perched on a power line, alert as a sentry, yet requiring no signification and heralding nothing. He dismantles the symbol and then comes back to proclaim it.

Yaarah Shehori

ציפור בחלל, 2004, Bird in Space, 2004

Boaz Tal
The Healing of T
October 2006
Curator: Amon Yariv

Gordon Gallery
95 Ben Yehuda st.
Tel Aviv 63401
Tel. (972)-3-5240323
Fax. (972)-3-5240935
gordongl@netvision.net.il
www.gordongallery.co.il

Thanks:

The Studio
College of Art Studies
Raanana

English cover:
Those Who Go, 2006
Hebrew cover:
Portrait, Homage to O'Keeffe & Stieglitz, 2004

Production:
Adar Productions Ltd

The Healing of T

The series The Healing of T evinces Boaz Tal's desire to let time take its course. Rather than perpetuate a moment, the photographs allow time to flow over the flesh. In this context, Uri Zvi Greenberg's words may be apt: "Man drags his feet with the scanty matter called aging body." The foot-dragging is a motion that does not deny time. The photographer drags his feet or positions them over and against himself, letting go of the body.

Ever since he became active in the late 1970s, Tal has introduced a unique body of works, prominent in Israeli photography, centered on the artist's family. This is the arena of activity, and this is where key scenes from the history of art are invoked. Tal's photographs, which blend classical images with amateur family theater, expose both the vulnerability and the beauty of the nuclear family. They often address the need to maintain a delicate balance between harmony and conflict, eroticism and melancholy.

In this new series the family is deconstructed and reduced to its constituent elements, a dissolution accomplished by a deconstruction of the body suggested in the works. Nevertheless, the solitary portrait of the reclining man or the observing daughter may be regarded as a familial scene. It is an isolated portrait that presupposes the existence of all the others.

One may move slowly within the space of the photograph, which is akin to settling, blackening water. These are the body's gestures: at times the delicate movements of a girl, pressing her hands to her ear as if she were adjusting an earring, at other times fleshy corporeality constituted via heavy, powerful movements. And the body - aging and young, lying down and standing up, sick and healthy - is condemned to be a living body, as if it contained the double commandment: A time to mourn, and a time to dance. Boaz Tal's photographs necessitate life, without denying its ephemerality. Life is discernible in the feet, in the woman's face, in the fruit blackening in a bowl. The young body is not foreign to the aging body. They share the same space and the same motion.

Entitled The Healing of T, the series alludes to art's therapeutic quality. This is not, however, a therapy intended to wash away poisons or bring about relaxation. The cure, if there is one, is obtained through an obstinate clinging to life, as in Zahava's Gaze (Zahava, The Gaze, 2000), thrust at the viewer, requiring not compassion but recognition.

Boaz Tal

The Healing of T

Gordon Gallery